

[Skjerbæk.]

vanskeligt, saa snart vi bevæger os over til den Gruppe af Personer, som skal indlægges paa Sindssygehospital mod deres Vilje.

De juridiske Forfattere, der har beskæftiget sig med Sagen, har mange kritiske Bemærkninger om den nuværende Ordning. En Tvangsindlæggelse ad rent administrativ Vej ved Politiets Hjælp anses for utilfredsstillende. Jeg maa maaske lige nævne, at Professor Munch-Petersen i sin Borgerlige Ret har betegnet Tilstanden saaledes: en Retstilstand, hvorefter Borgerne ikke har nogen virkelig Retsbeskyttelse mod et saa stærkt Indgreb i deres personlige Frihed; en saadan Tilstand maa betegnes som højst mangelfuld. Paa lignende Maade har Professor Viggo Bentzon udtalt sig i sin Personret. Begge disse Forfattere mener, at der bør være Mulighed for at prøve selve Spørgsmaalet om Tvangsindlæggelse enten for en Domstol eller for en anden Instans, en blandet Kommission bestaaende baade af Jurister, Læger og Repræsentanter for det almindelige borgerlige Samfund, ud fra den Betragtning, at det her ikke alene drejer sig om at tage Hensyn til det rent lægelige, men at der ogsaa er andre Spørgsmaal, man maa tage med i Betragtning, naar man vil berøre en Person Friheden og indlægge ham paa et Sindssygehospital.

Hvis man paa dette Grundlag ser paa det foreliggende Lovforslag, vil man finde, at der her, for at Tvangsindlæggelse kan ske, kræves en Erklæring fra en Læge, der ikke er ansat ved vedkommende Sindssygehospital. Det er en rigtig og rimelig Regel. Der er foreskrevet, at denne Erklæring skal hvile paa en Undersøgelse, og at denne Undersøgelse skal have fundet Sted inden for de sidste 4 Uger. Ganske vist har man maattet give en Bestemmelse om, at i paatrængende Tilfælde kan Indlæggelse ske uden Lægens Erklæring, men i saa Fald skal Erklæringen saa vidt muligt skaffes i Løbet af 3 Dage fra Indlæggelsen. Det er derimod ikke paabudt, at Erklæringen skal hidrøre fra en Læge med særlig psykiatrisk Uddannelse eller Erfaring, og man kan altsaa komme til at staa over for det Tilfælde, at det er en Læge, hvis Indsigt og Erfaring i det psykiatriske, i Sindslidelser, ikke er saa grundig og god som ønskeligt.

Endvidere skal i de Tilfælde, hvor Indlæggelse finder Sted, ikke fordi den paagældende er farlig for sig selv, men fordi man mener, at det vil være skæbnesvangert med Hensyn til Udsigterne for hans Helbredelse, Lægens Erklæring suppleres med

en Godkendelse fra Amtslægen, i København Stadslægen. Det er imidlertid ikke saaledes, at Amtslægen skal foretage en selvstændig Undersøgelse, han nøjes altsaa med at eftergaa den Erklæring, der foreligger fra den Læge, der har undersøgt vedkommende Person.

Endelig skal naturligvis Overlægen for det Sindssygehospital, hvor Indlæggelsen skal finde Sted, træffe Afgørelse af, om Betingelserne for Indlæggelse er opfyldt, og jeg kan dèr slutte mig til den ærede sidste Taler, som sagde, at det vil normalt ikke føre til Afvisning i mange Tilfælde, idet Overlægen kun kan gaa efter de Erklæringer, der forelægges ham, og ikke har nogen Mulighed for at dømme paa Grundlag af egen Undersøgelse.

Vi staa da her ved det Spørgsmaal, om det virkelig er tilstrækkeligt, at man nøjes med det rene Lægeskøn, eller om der ikke tiltrænges visse Sikkerhedsforanstaltninger med Hensyn til selve Bedømmelsen af det Grundlag, paa hvilket Indlæggelsen finder Sted. Jeg har allerede henvist til to juridiske Forfattere, som har beskæftiget sig med Emnet. Jeg tror, at man maa gøre sig klart, at selv om det lægelige Skøn er i Orden, kan der være andre Forhold, som man ikke har taget tilstrækkeligt Hensyn til, og derfor skal jeg henstille, at man i det Udvalg, som skal nedsættes, tager dette Spørgsmaal op til Behandling.

Jeg kan for mit Vedkommende slutte mig til de Udtalelser, der er fremsat om, at det er af Interesse og Betydning, at man har indført Princippet med Beskikkelse af en Tilsynsværge for den Person, der mod sin Vilje er indlagt i et Sindssygehospital, og at der er aabnet Mulighed for, at ogsaa den, som selv har begæret sig indlagt, kan faa en saadan Tilsynsværge beskikket. Her rejser sig imidlertid nye Spørgsmaal. For det første: Vil det være muligt at faa det tilstrækkelige Antal egnede og villige Tilsynsværger til at paatage sig dette ingeniørlunde lette Arbejde? En anden Side af Sagen er denne: Hvilke Beføjelser skal denne Tilsynsværge have? Her giver Lovforslaget i § 6 en Række Bestemmelser om ukontrolleret Brevveksling, i hvert Fald saadan, at den sindssyge har Ret til at afsende lukkede Breve til Tilsynsværgeren. Tilsynsværgeren skal holde sig underrettet om den sindssyges Tilstand og drage Omsorg for, at Opholdet paa Hospitalet eller Helbredelsesanstalten ikke udstrækkes længere end nødvendigt. Jeg skal imidlertid foreslaa, at man gør hele dette Problem til Genstand